

Ministeriet. Naturligvis vil der altid være et Støn ogsaa ved Domstolenes Afgørelse i en saadan Sag, men det udelukker dog ikke, at man kan, saaledes som Udvalget har gjort, fremhæve de Vilkaar, hvorunder en Fortabelse af jus practicandi kan finde Sted. Hvis det har været Udvalgets Opsættelse, at Reglerne lige saa vel skulle være gældende for Sundhedsraadet og Ministeren som for Domstolene, burde disse Vilkaar for Fortabelsen dog vel have en noget anden Plads og stilles paa en noget anden Maade i Ændringsforslaget, end Tilfældet nu er.

Der siges i Begyndelsen af Ændringsforslaget, at Beslutning, om der skal gøres Indstilling til Justitsministeriet fra Raadets Side om, at en Læges Ret til at praktisere skal fratages ham — i denne Sætning staar dette „bør“, som Juristerne ere saa tilbøjelige til at sætte, jeg tror ellers, at man hellere maa sige „skal“ — af Raadet skal fattes „i et Møde, hvori samtlige lægekyndige tilfornordnede deltage.“ — Ja, det er vistnok rigtigt; men skal ikke ogsaa samtlige Raadets ordinære Medlemmer deltage? Det staar der ikke. Raadet bestaar ordnært af Medicinaldirektøren, 2 Medicinalraader og 3 lægekyndige tilfornordnede. Nu pointeres det her, at de tilfornordnede skulle være til Stede, men ikke at Medicinaldirektøren og de 2 Raader skulle være det. Hvis Medicinaldirektøren har Forsald, er saa Raadet kompetent til at tage denne Beslutning? Men der er overhovedet den Banfælighed ved dette Forhold, at naar man nu pointerer saa stærkt, at de skulle være til Stede alle, hvorledes klarer man saa Forholdet, naar et af Medlemmerne, det være de ordinære Medlemmer eller de tilfornordnede, har Forsald, idet vedkommende er syg eller bortreist. Der kan jo i disse Sager være Tale om, at en Læge bliver ramt af Alindighed og gør Ulykker, og det gælder om at skride hurtigt ind og gøre Indstilling til Justitsministeriet; men skal man vente med at gøre denne Indstilling, indtil det lykkes at saa samtlige 6 Medlemmer til Stede i et Møde, vil man ofte kunne komme i Banfælighed. — Det pointeres i Ændringsforslaget, at det er en Beslutning, som skal tages af Raadet, og saa staar der, at den skal „vedtages“; der staar i Betænkningen, at den kan vedtages med Majoritet, jeg formoder simpel Majoritet; naar der altsaa er Tale om 6 Medlemmer, kan det være med 4 mod 2; men vil det ikke være nødvendigt at sætte det ind i Ændringsforslaget? Vil det navnlig ikke være nødvendigt at sætte noget for det Tilfælde, at Stemmerne staa 3 mod 3? Der findes ikke i Lovfor-

slaget nogen Bestemmelse om, at Medicinaldirektøren, Formanden, skal have afgørende Votum. Jeg henstiller dette; maaske den ærede Justitsminister og Udvalget mene, at den Slags Bestemmelser kunne træffes i den Forretningsorden, som omtales i Slutningen af § 2. Det forekommer mig, at det er vigtige Bestemmelser. En Bestemmelse, jeg mener, at man ogsaa kunde ønske, er, at det Mindretal, som maatte være i Raadet, kan indgive Mindretalsindstilling til Ministeriet, hvilket ofte vil være meget ophjende for Ministeren. — Naar nu Sagen er kommet til Justitsministeriet, ser det ud, som om Udvalget ved sit Ændringsforslag vil stille Ministeren mellem to Alternativer. Efter at Lægen har valgt, bliver Alternativet for Justitsministeren udtrykt saaledes, at enten kan han fratage Lægen Retten til at udøve Lægevirkomhed for en Tid eller for beständig, eller han kan forelægge Domstolene Sagen. Der gives dog i Virkeligheden et tredje Alternativ, nemlig at Justitsministeren, navnlig da der ikke fordres Enstemmighed i Raadet, kommer til det Resultat, at der ikke er Anledning til at gøre noget lige over for vedkommende.

Saa siges det, at Sagen, naar den nu skal for Domstolene, idet Lægen har valgt, at der anlægges Retssag imod ham, skal „behandles efter Formerne for Justitsager.“ Jeg ved ikke, om Udvalget har tænkt sig, at der skal begyndes med Forundersøgelse, at der skal optages Forhør ved Politiretten, som Tilfældet er i kriminelle Sager; eller er det Meningen, at samtlige Akter, de Dokumenter, som ere komne til Stede under Sagens foreløbige Behandling i Raadet, skulle overlades til Aktor og Defensor, som skulle procedere i Sagen? Der er en Mærkelighed ved Udtryksmaaden i Ændringsforslaget, som ikke synes mig ganske heldig. Der forudsættes det Tilfælde, at Lægen har begaaet en Forbrydelse i sin Praksis; men har Lægen begaaet en Forbrydelse i sin Praksis, saa er det rimeligt, at man anlægger Justitsager mod ham for denne Forbrydelse, og at den ikke kommer frem, som det ser ud til i Udvalgets Ændringsforslag, blot som et Incidenspunkt i den Sag, der er anlagt mod ham for at fratage ham hans jus practicandi. — Endelig maa jeg fremhæve, at det ærede Udvalg gaubenhært har glemt sit Subjekt i det Punktum, der begynder saaledes: „Befindes Lægen under den mod ham anlagte Retssag“ o. s. v. — det er kun en grammatisk Bemærkning. — Der staar: „Befindes Lægen . . . at være hengiven til Laster . . . eller hans aandelige Tilstand at være en saadan . . . vil han ved